

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

อย่าเข้าใจว่าจะได้มาเกิดเป็นมนุษย์ตลอดไป

สรุปทองคำน้ำไหลซึมถึงวันที่ ๙ พฤษภาคม ได้ทองคำ ๔๓๗ กิโลกรัม เท่ากับ ๓๕ แท่ง ทองคำที่ยังไม่หลอม ๖ กิโล ๕๐ สตางค์ รวมทองคำที่หลอมแล้วและยังไม่ได้หลอมเป็น ๔๔๓ กิโล ๓๓ บาท ๓๙ สตางค์ ถ้ารวมกับ ๓๗ กิโลกรัมที่มอบแล้วเข้าด้วยกันก็เป็นทองคำ ๔๘๑ กิโล ๕๐ สตางค์

(โยมมาราบถวายทองคำและปัจจัย) นี่เหล่านี้เพื่อเข้าหัวใจของชาติทั้งนั้นแหละ เข้าคลังหลวงๆ ดอลลาร์เดี๋ยวนี้ไม่เข้า ออกกระจาย ดอลลาร์กับเงินไทยไปด้วยกัน แต่ก่อนดอลลาร์เข้าๆ กับทองคำ ดูเหมือนได้เข้า ๑๐ ล้าน ๒ แสนกว่าดอลลาร์ ส่วนทองคำเข้าตลอดไม่ให้แยกไปไหนเลย ร้อยทั้งร้อยเข้าตลอด ดอลลาร์เข้า จากนั้นแล้วเราก็ประกาศจะไม่ได้เข้า คือเราคิดทุกอย่างแล้วเราถึงพูด เพราะเงินไทยเราร้อยหรือลงทุกวันๆ พอหยุดเทศน์ช่วยชาติแล้วทองคำก็ร้อยหรือลง แต่ความจำเป็นของประชาชนที่มาเกี่ยวข้องหนาแน่นขึ้นทุกวัน นี่ซีทีไปเตี้อร้อนถึงดอลลาร์ ต้องเอาดอลลาร์มาช่วยกัน เดี่ยวนี้ดอลลาร์ไม่ได้เข้าคลังหลวง มากับเงินไทยไปด้วยกัน ออกทั่วประเทศ

นั่นเห็นไหมรอดจอตสองคัน มาคันหนึ่งเมื่อไร ฟาดมันเสียสองคัน เวลาจะออกไปของเต็มรถนะนั่น ของจากโกดังขนไปเต็มรถเลย ก็อย่างนั้นแหละ เราให้ด้วยความเมตตา เราช่วยโลกช่วยจริงๆ พูดด้วยความเป็นธรรมเราให้จริงๆ ว่าไม่เอาไม่เอาของทั้งหลายเหล่านี้เราไม่เอา แบตลอด เพื่อโลกทั้งหมดเลย เราไม่เอา จะได้มาด้วยวิธีการใด ไหลเข้ามาๆ ไหลออกหมดเลย

สำหรับเงินในวัดที่เกิดก็เหมือนกันแบบเดียวกัน ที่เขามาถวายในวัด โดยเฉพาะๆ ออกเหมือนกันหมดเลย เราพยายามช่วยที่สุด ในชาตินี้พูดง่ายๆ เสียว่าเป็นชาติสุดท้ายของเรา เราบอกรตรงๆ จะไม่กลับมาเกิดอีก จำอยู่ในนี้ มันขาดสะบั้นไปหมดแล้วกับวิภูวนที่มาเกี่ยวข้องกันอย่างนี้ๆ ตัดขาดหมดแล้ว เห็นชัดๆ อยู่อย่างนั้นจะว่าไง นี่ฝั่งวิภูวน นี่วิภูวะ เห็นชัดๆ สนุทธิภูริโก สุดยอดครั้งสุดท้ายก็ลงตรงนี้ละ

นี่ฝั่งวิภูวน วนไปวนมาเกิดสูงๆ ต่ำๆ ลุ่มๆ ดอนๆ อย่าเข้าใจว่าจะได้มาเกิดเป็นมนุษย์ตลอดไปนะ ไปนี้ถ้าใครทำความชั่วช้าลามกจมนะ ใจดวงนี้ละพาให้จมน ร่างกายก็เป็นดินน้ำลมไฟ ไม่ไปนรก ไม่ไปสวรรค์-นิพพานที่ไหนละ แดกแล้วก็ลงเป็นดินน้ำลมไฟ เดี่ยวนี้ก็เป็นดินน้ำลมไฟอยู่อย่างนั้น พอแตกนี้ก็กระจายออกไปสู่ธาตุเดิมของเขา ส่วนจิตนี้ไม่ตาย ไม่มีคำว่าตาย ใครพิสูจน์ไม่ได้ นอกจากพุทธศาสนา

พุทธศาสนาถ้าพูดกลางๆ ก็พิสูจน์ไม่ได้เพราะไม่พิสูจน์ ต้องเข้าใจจิตตภาวนา เพื่อความพ้นทุกข์จริงๆ ตามวิถีของจิต ร่องรอยของจิตเป็นมาอย่างไรๆ มันจะเป็นสลาย มาเลย มาถึงปัจจุบัน สั้นยาวเท่าไรมันจะขาดจากวิภวาน มันก็รู้ๆ พอขาดสะบั้นออกหมดแล้วเป็นคนละฝั่งเลย นั่น ท่านจึงบอกว่า อยมนุติมาชาติ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเราตถาคต บอกอยู่ชัดๆ ในใจ

รถโรงพยาบาลคำม่วง เอ๊ะ เมื่อวานให้คำม่วงไม่ใช่หรือแล้วมายังไงอีก หรือไปเอาของ คือตอนจะไปให้เอาของเต็มรถนะ ของเต็มรถทุกคันเลย ออกๆ จึงว่าวัดเสียสละ ไม่มีอะไรเหลือ เสียสละเสียหมดเลย อย่างที่ว่าสั่งรถเข้ามา พอรถมาถึงแล้วเขามารับรถก็ขนของใส่รถเต็มรถไปเลย อย่างนั้นละ บกบางไม่ได้นะโกดัง ขนมาใส่รถสิบล้อขนเข้ามาเต็ม ไม่นานหมดๆ อยู่อย่างนั้น เราทำอย่างนี้ หัวใจเปิดไปด้วยเมตตา พูดชัดๆ เลยกว่าความตระหนี่นี่บอกไม่มีเลย ไม่มี มีแต่ความเมตตาครอบไว้หมดเลย ความเมตตาก็เอาออกซิ ความตระหนี่กวาดเข้ามา ความเมตตาเปิดออก นี่ความตระหนี่ไม่มีเราบอกชัดๆ บอกไม่มี มีแต่ความเมตตาซึ่งเป็นธรรมล้วนๆ ออกตลอดเวลา

ไปตามสายทางเหมือนกันนะ แจกทานไปตามทาง วันหนึ่งหมดก็พันก็หมื่นไม่รู้ใครไม่ทราบนะ มันหากเป็นของมันอย่างนั้นละ ถ้าไปถึงไฟแดงจอดดูเขามาขายดอกไม้ไฟแดง ให้คนละสามร้อยๆ พวกเขามาขายดอกไม้ที่ไฟแดง ไปก็คอยดู ถ้าสมมุติรถเราเป็นทางไฟเขียวผ่านปั๊บเราก็จอด เรียกเขามาเอาแล้วค่อยไป เป็นอย่างนั้น รถหิวไปนี่ก็เปิดทางโล่งเลย เราสั่งไปแล้วสั่งรถหิว ไปถึงไฟเขียวไฟแดงให้จอด พอเขาเลยไฟเขียวไฟแดงเขาก็จอด เราก็เรียกพวกนี้มาเอาให้แล้วไป อย่างนั้นละ ทุกวันเป็นอย่างนั้น ไม่มีเหลือเรา มันเป็นอยู่ในจิตนี้มันเปิดโล่งหมดด้วยความเมตตา ไม่ใช่อะไรนะ

พวกขายดอกไม้ให้คนละสามร้อยๆ ที่ไหนพอให้ให้ทั้งนั้นละ บางที่เขาขึ้นสามล้อเขาบรรทุกใส่ของขายไปตามถนน เรามองไปเห็นจอดรถปั๊บเอาให้ ไหนขายอะไร.. ดูเอาสักอย่างหนึ่งนิดเดียว ให้เขาเป็นพันอยู่นะ ไม่ให้น้อย ให้เป็นพัน ไปเลย สงสารนี้ทำอย่างไร อำนาจแห่งความสงสารทำโลกให้เย็นไปหมด อำนาจความสงสารนี้ทำโลกให้เย็น กว้างขวาง เย็น ความตระหนี่ถี่เหนียวไปไหนตีบตันอันตู้ หาทางเดินไม่ได้ ผิดกันมาก

นี่เราไปด้วยความเบิกกว้างตลอด มีเท่าไรหมด ไปแต่ละครั้งๆ หมดไปสักกี่หมื่นไม่ทราบแหละ เช่นโรงพยาบาลถ้าเข้าแล้วอย่างน้อยโรงละสองหมื่นๆ เป็นอย่างนั้นจะให้ว่าอย่างไร เวลามันเปิด จิตนี้เวลามันเปิดมันเปิดอย่างนั้น เปิดไม่มีอะไรติดตัวออกหมดเลย อย่างที่เขาเขียนไว้นั้น เงินวัดป่าบ้านตาดเป็นเงินเพื่อโลก เราไม่เก็บเขียนไว้นั้น ใครไปเขียนก็ไม่รู้ เราไม่ได้เขียน ว่าเงินวัดป่าบ้านตาดเป็นเงินเพื่อโลก เรา

ไม่เก็บ ใครมาสร้างอะไรให้ไม่เอา ที่อยู่ที่หลับที่นอนพอเป็นไปพอ แต่ทางจงกรมให้เป็นแหวนไปเลย ก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ

วัดนี้เข้มงวดกวดขันในการภาวนา เราไม่ไปแตะเรื่องการภาวนา ให้งานของท่านเสียไปไม่ไหม้ วัดนี้จึงไม่ไหม้มีงาน ให้อิมแต่เดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนา เราไม่ไปยุ่ง เรื่องของเราเป็นเรื่องของเราไป ส่วนงานภาวนาของพระไม่ไห้บกพร่องนะ ทำอย่างนี้เป็นประจำ เราอยากเห็นผู้ภาวนาจิตใจสว่างกระจ่างกระจ่างแจ่มออกมาด้วยจิตตภาวนา มันเห็นได้ชัดมากที่เดียวนะจิตตภาวนา จิตใจที่มันหมอบนี่มันเบิกกว้างออก ๆ จนจำไปหมดเลย ตีกลีเลสออก ๆ ด้วยจิตตภาวนา ต่อจากนั้นมันก็จำไปเลย

พูดอย่างนี้พูดถอดออกมาจากหัวใจมาพูดนี่นะ ไม่ได้พูดแบบโม้แบบคุยเฉย ๆ ขึ้นไปนั่งน้ำตาร่วงบนภูเขาเคยพูดไม่รู้กี่ครั้งลืมเมื่อไร ความเคียดแค้นให้กิเลสในตัวเองเคียดแค้นถึงขนาดเซียว เอาละมึงเอาภูขนาดนี้เซียวหรือ น้ำตาร่วง เทอ มึงเอาภูขนาดนี้เซียวหรืออยู่ภายในใจนะ เอาละอย่างไรมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้อูถอยอูถอยไม่ถอย นั่นเอาแล้วนะ คือผูกโกรธผูกแค้นให้กิเลสที่อยู่หัวใจเรา

มันก็เอาจริง ๆ ด้วยนะ พัดเสียจนกระทั่งบางที่ขึ้น เทอ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยขึ้นมาแล้วหรือ กิเลสหมอบหมด เจียบ มันไม่หมด แต่มันละเอียดมาก เจียบไปเลย เทอ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยขึ้นมาแล้วหรือ แต่ไม่สำคัญเท่านั้นเอง ว่าเฉย ๆ ยังไม่สำคัญว่าสำเร็จ พอตีเข้า ๆ ละเอียดขนาดไหนกวาดหาจนเรียบ แล้วก็ตัดสินขึ้นมาผางเลย อรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่หายหมด เวลาได้ตัดสินใหญ่ขึ้นมาเป็นสนธิภูฏิกอกวาดโลกธาตุแห่งวิภูวนออกหมดจากหัวใจเป็นวิภูฏิกะ นิพพานทั้งเป็น ที่นี้ไม่ถามถึงพระอรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่ไม่ถาม

นั่นการปฏิบัติธรรม ถ้าเอาจริงเอาจัง ธรรมสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบ เป็นทางเดินที่ชอบแล้วเพื่อมรรคผลนิพพาน ขอให้เดินตามนั้นไม่เป็นอื่น เดินตามนั้นถึงตามนั้น เดี่ยวนี้เรื่องการภาวนาจะไม่มีเหลือในแดนชาวพุทธเราแล้วนะ ออย่าว่าที่อื่นที่ได้เลย พระก็หยิ่งเจ้าของ เอาผ้ามาคลุมหัวโล้นแล้วก็หยิ่งเจ้าของ ไปที่ไหนเขาว่าเป็นพระ เขาไม่อยากแตะเขากลับบาป แต่พระองค์เองไม่กลับบาปนะ หน้าด้านที่สุดก็พระเรา ตัวหน้าด้าน ผู้ดีเราไม่ว่านะ ผู้ที่มันหน้าด้านมี

พระว่าพระมันว่าได้เต็มปากนี่วะ มันผ่านมามากด้วยกันเห็นกันอยู่ หลักธรรมวินัยเรียนมาด้วยกัน ผิดถูกประการใดรู้กันทันที ๆ จะพูดไม่ได้ยังไง ศาสนาก็จะเหลือแต่วัดแต่ว่า วัดวาก็เลยกลายเป็นส้วมเป็นถ่าน ในส้วมในถ่านคืออะไร คือมูตรคือคูถ พระปฏิบัติตัวเหลวแหลกแหวกแนว ไม่มีธรรมมีวินัยติดตัวในวัดในพระเลย วัดก็เลยกลายเป็นส้วมเป็นถ่าน พระก็เลยกลายเป็นมูตรเป็นคูถอยู่ในวัดหนึ่ง ๆ เป็นไปแล้ว

เดี๋ยวนี้ เราเห็นปั๊บแล้วว่าวัด ๆ เหรอ นั่นละคือส้วมว่างไม่ผิด นั่นละคือส้วม มองเข้าไปในส้วมนั่นคือบุตรคือคุณ นั่น มันปฏิบัติตัวเหลวแหลก จิตใจต่ำทราวมเสียหายอย่างเดียวเลวหมดนะ ถ้าจิตใจสูงจิตใจดีเดี๋ยวทางธรรมนี้อยู่ที่ไหนก็จำอยู่อย่างนั้น จิตใจต่ำเสียหายอย่างเดียวไม่มีความหมายมนุษย์เรา

จงพากันฝึกฝนอบรมจิตใจให้ดี ตัวที่มันต่ำทราวมก็คือกิเลสตัวต่ำทราวม ครอบเข้าที่หัวใจแล้วหัวใจต่ำทราวมที่สุดเลวที่สุดเลย นี้ออกทางวิทย์ให้โลกได้ฟังเสียบ้าง เราพูดออกมาอย่างเปิดเผย ถอดออกจากหัวใจมาพูด เราไม่ได้พูดเฉย ๆ จำอยู่ในหัวใจนี้แล้วเป็นเวลา ๕๖ ปีละมัง วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ เวลา ๕ ทุ่ม หลังวัดดอยธรรมเจดีย์เป็นกี่ปี่ (๕๗ ปีที่จะถึงนี้เจ้าคะ) นั่นละจำมาตั้งแต่นั้น ไม่มีสมมุติใดที่จะเข้ามาผ่านหัวใจได้เลย

กิริยาอาการที่แสดงก็แสดงตามสมมุติเพราะธาตุชั้นนี้เป็นสมมุติ มีการติการชมได้ในธาตุในชั้นอันนี้ แต่สำหรับจิตหมดไม่มีอะไรที่จะไปติชมได้เลย ความดีความชมก็เลว ลงถึงจิตอันเลิศธรรมอันเลิศภายในใจแล้วอะไรเข้าไม่ติด ตกหมด นินทาสรรเสริญ ตกพร้อมกันหมดเพราะไม่เลิศเลอเหมือนธรรมในใจ ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วเป็นธรรมทั้งแท่ง เรียกว่า ธรรมธาตุ นั่นละจิตที่ชำระได้เต็มที่แล้วเป็นอย่างนั้น ตั้งแต่บัดนั้นละที่นี้ทุกขไม่มีในพระอรหันต์ ทุกขที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับจิตไม่มี แต่เรื่องธาตุเรื่องชั้นมีเหมือนโลกทั่ว ๆ ไป เจ็บไข้ได้ป่วยเราก็เหมือนกันเพราะเป็นสมมุติด้วยกัน แต่จิตนั้นพ้นจากสมมุติแล้ว เรื่องเหล่านี้เป็นสมมุติเข้าไม่ติด

เพราะฉะนั้นพระอรหันต์จึงไม่มีทุกข ว่าบรมสุขหรือมันก็เลยโลกไปเสีย แต่ท่านนำมาพูดว่าบรมสุขเฉย ๆ มันเลยนั้นไปอีกแล้ว เป็นขึ้นกับใจดวงใดก็รู้เองไม่ต้องไปถามใคร จะพูดให้เป็นตามหลักความจริงนั้นพูดไม่ถูกนะ อย่างที่ว่าบรมสุขก็ว่ากันไปอย่างนั้น มันเลยนั้นอีก เราพยายามปฏิบัติวัดนี้มาโดยเข้มงวดกวดขันทางด้านจิตตภาวนาไม่ให้มีงานการอะไรไปรบกวนพระ เราก็เป็นงานของเราตามเรื่องของเรา แต่งานของพระทางด้านจิตตภาวนาให้เข้มงวดกวดขันตลอดไปไม่ให้มีงานอะไรมายุ่ง

เพราะฉะนั้นคนเข้ามาเกี่ยวข้องกับแฟนพ่าน เราถึงว่าเอาได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยเต็มบาทเต็มบาทเต็มมรรดเต็มธรรม เราไม่ได้ว่าเพื่อความเสียหายแก่ผู้มานะ เช่นเขาหลังไหลเข้ามา ๔ โมง ๕ โมงยังหลังไหลเข้ามา รถบัส ๆ ใหญ่ ๆ เข้ามา มาเที่ยวแฟนพ่าน ๆ เก้งก้าง ๆ ตามนิสัยพวกเลว หัวใจเลว ต้องการตั้งแต่ความเปลิดความเปลินไปที่นั่นเป็นยังงี้ที่นี้เป็นยังงี้ ไปดูวัดนั้นเป็นยังงี้วัดนี้เป็นยังงี้ วัดเจ้าของไม่ดู หัวใจเจ้าของไม่ดู ท่านผู้ดูท่านดูอยู่ที่นี่ เข้ามาขวางหูขวางตาท่านท่านก็ว่าเอาซิ ถ้าเป็นเราไม่เป็นที่ไหนระหงายหมด รถบัสมาจอดเต็มหน้าวัด พอเราออกไปแล้วไปเจอ มาอะไร เอาละ

นะ จากนั้นแล้วก็ซัดเลยเปรี้ยวๆ นี่สมภารวัดรู้ใหม่ขึ้นเลยนะ คำพูดเหล่านี้มันเหนือโลกหมดแล้ว ธรรมชาตินี้เหนือโลกหมดแล้วพูดได้ทั้งนั้น พูดแล้วหายเลย ไม่มีคำว่าตำหนิติเตียนภายในจิตใจหรือโกรธแค้นผู้หนึ่งผู้ใด พูดไปตามสายธรรมๆ ไปเลย ไปกลับ ไล่เลย มองดูหน้ากัน เราขบขันนะ

บางที่ยังบอกด้วยนะ คือบอกด้วยนอกสมมุติ มาพูดกับเขาในวงสมมุติ นี่สมภารวัดนะ พูดกับเขา อันหนึ่งมันนอกสมมุติแล้ว แต่กิริยาอันนี้ก็บอกว่า นี่สมภารวัดนะ คือเขาก็ไม่กล้าว่าอะไรเราเป็นสมภารวัด ว่าได้สบายๆ คือมันไม่มีอะไร พูดกับโลกก็พูดไปอย่างนั้น กิริยาแสบๆ ออกเท่านั้น เพราะฉะนั้นจึงกล้าพูดได้ ถ้าอย่างติดเขาติดเราพูดไม่ได้นะ เข้าใจไหม ถ้าติดเขาติดเราจะว่า นี่สมภารวัดนะ อวดใหญ่ เบ่งเขาก็จะว่าขึ้น เขาจะว่าอะไรก็ตามเฉยไม่สนใจ บอกว่า นี่สมภารวัดนะ ไปออก สมภารวัดท่านรักษาวัดท่านนะ มายุ่งทำไม ไล่ มองดูหน้ากัน ขบขันนะ แต่ทางภายในมันยิ้มๆ นะ มันอดหัวเราะไม่ได้ สงสารด้วยนะ มันไม่ได้เป็นอย่างกิริยาออกมานะ ภายในจิตเป็นอย่างหนึ่ง กิริยาที่ออกมาเป็นอีกอย่างหนึ่ง เขาก็มองดูหน้ากัน สุดท้ายขึ้นรถกลับ

ถ้าไม่ติดเราเสียอย่างเดียวไม่ติดอะไรเข้าใจไหม ถ้าติดเราอย่าไปพูดนะ ติดเราก็ดิตเขา ถ้าไม่ติดอะไรนั้นแล้วพูดได้ตามสายธรรมเลย ควรหนักหนัก ควรเบาเบา ควรไปก็ไล่อย่างนี้ก็เอาเข้าใจไหม ว่าแล้วเหมือนกันหมดเฉยไม่มีอะไร เข้าใจ เอาละวันนี้พูดเท่านั้นละ จะให้พร

(หลวงตาครับ กุญแจรถยนต์ที่หลวงตาเมตตาให้ บึงกาฬกับคำม่วง) โอ้ คำม่วง เหนอ มาเอากุญแจ มารับเอากุญแจ ทางไหนๆ มันก็เหมือนกันละมั้ง หือ คันไหนก็เหมือนกันละมั้ง เอาไป คำม่วงกับที่ไหน (บึงกาฬครับ) เอ้อๆ เอาไป บึงกาฬกับคำม่วง นี่ก็โรงพยาบาล โรงพยาบาลมีแต่คนจนตรอกเข้าไป หมอไม่มีเครื่องต้อนรับกันจะมีความหมายอะไรคนไข้จะ ต้องมีเครื่องต้อนรับ เช่นรถเช่นรา เช่นเครื่องมือ เครื่องมือแพทย์ให้ เราจึงให้มากที่สุด โรงพยาบาลให้มากที่สุดบรรดาที่ช่วยโลกมา ช่วยโรงพยาบาลมากที่สุดเลย อย่างให้มันนะ นี่ก็ตั้งสองคันมาพร้อมกัน

เหนื่อยนะทุกวันนี้เหนื่อย ไปไหนมาไหนเหนื่อยแล้วเดี๋ยวนี้ ธาตุชั้นธ้ออ่อนลงๆ ธาตุชั้นธ้ออ่อนลงทุกวัน เดินไปตามวัดตามวาเหนื่อยนะ ถ้าไม่เดินก็ไม่ได้ซัดตามนี้ เพราะฉะนั้นจึงเดินอยู่เรื่อย เดี่ยวโผล่ทางนั้นเดี๋ยวโผล่ทางนี้ เดินจงกรมนะนั่น เดินจงกรม คนแก่เดินจงกรม มือโพล่หลังเดินจงกรมไปเรื่อยที่นั่นที่นี้ หน้อยหนึ่งก็พักอย่างนั้นนะ เวลามันอ่อนมันอ่อน แต่เราไม่ได้วิตกวิจารณ์กับมัน เพราะมันเป็นเครื่องมือใช้เฉยๆ ใช้ไปซ่อมแซมไปๆ เจ็บนั้นปวดนี้ก็เอาการรักษาไปบ้าง เมื่อสุดวิสัยที่จะไปไม่ได้แล้ว สลัดปีบเดียวไปเลย

เพราะที่มันหนักทุกวันนี้ หนักเพราะธาตุชั้นต่างหาก จิตไม่ได้หนัก จิตไม่มีอะไรเลย แต่มาแบกธาตุชั้น พายุพาकिन พาหลับพานอน พาขับพาถ่าย พาเคลื่อนไหวไปมา มีตั้งแต่บรรเทาทุกข์ของธาตุชั้นนะ ส่วนจิตไม่มีอะไร เพราะฉะนั้นเมื่อมันหมดสภาพแล้วจึงสลัดปี๊วะเดียวไปเลย ที่นี้หมด มีอะไรเข้ามาจนให้ยับๆ แยะๆ เข้าถึงจิตให้รับทราบๆ ไม่มี (วันนี้ทองคำได้ ๘ บาท ๔๔ สตางค์ครับผม) เอ้อวันนี้ก็ได้เยอะอยู่นะ ๘ บาท นับว่าได้เยอะอยู่ นี่ละชนเข้ามาชนเข้าใส่คลังหลวงชนไปเลย เรามีแต่ชนเข้านะ ไปที่ไหนๆ มีแต่ชนเข้าๆ ทั้งนั้น ไม่มีชนออก เราที่จะให้ทำความกระทบกระเทือนแก่ส่วนรวมไม่มี มีแต่อุ้มอุ้มตลอด

เพราะฉะนั้นเวลาเรานำทองคำเข้าคลังหลวง แล้วมีผู้ปากแสบปากสกปรก ปากเป็นภัยต่อชาติบ้านเมือง มาห้ามไม่ให้เราเอาทองคำเข้าสู่คลังหลวง ฟังซินะ โถ ขาดสะบัดเลยเรากับคนคนนี้ เข้ากันไม่ได้เลย นี่ออกทั่วประเทศ ก็มันมีอย่างนั้นจะให้เราพูดว่ายังไง คนหนึ่งชนทองคำเข้าไปเพื่ออุ้มชาติทั้งชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์อยู่กับอันนี้หมด เราพยายามหาทองคำเข้าๆ แล้วมาสั่งผู้ใดผู้หนึ่งลับๆ ห้ามไม่ให้ถวายทองคำแก่เราเพื่อนำเข้าคลังหลวง

พอมีผู้มาบอกเท่านั้นปี๊ขาดสะบัดเลยกับคนคนนี้ เข้ากันไม่ได้จนกระทั่งถึงวันตาย นี่ข้าศึกของชาติ ของศาสนา พระมหากษัตริย์ อยู่ตรงนี้หมด เราเป็นคุณแก่ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ มันเข้ากันไม่ได้ คนหนึ่งเป็นผู้อุ้ม คนหนึ่งเป็นผู้มาทำลาย เอาไฟมาเผาแล้วจะเข้ากันได้ยังไง บอกว่าเข้ากันไม่ได้กับเรา เราไม่คุ้มกับอะไรถ้าไม่ใช่ธรรม อะไรที่เป็นข้าศึกของธรรมเราจะปิดปั๊บทันทีเลย แล้วก็สนิทกันไม่ได้จนตาย

นี่ละธรรมแท้เป็นอย่างนี้ อะไรมาขวางธรรมไม่ได้ นี่เราพูดตามหลักความจริง มันมีมาอย่างนี้เราก็พูดตามเรื่อง แล้วขาดสะบัดจากกันเราก็พูดจริงๆ เราไม่ติดใจ หรือไม่ข้องแวะ เราไม่ตายใจกับคนคนนั้นนะ ถ้างงได้เป็นอย่างนี้แล้วขาดสะบัดคนละฝั่งไปเลย เราพูดจริงๆ ธรรมไม่คุ้มกับใคร ถ้าเป็นความถูกต้องเป็นธรรมด้วยกันไปหมด ถ้าอันใดมาขัดธรรมนี้เอากันละชัดเจน นี่ฟังเสียนะมี เราช่วยชาติบ้านเมืองแทบเป็นแทบตาย ผู้มาขัดมาแย้งเพื่อจะทำลายชาติอยู่ในนั้นมี ให้พากันจำเอา นี่ออกแล้ว

เราทำประโยชน์ให้แก่ชาติได้ขนาดไหน สุดหัวใจของเรา สมบัติที่จะเข้าสู่ส่วนรวมเราพยายามทุกวิถีทาง แม้เม็ดหินเม็ดทรายเราไม่เคยแตะ ลงถ้าได้ช่วยแล้วเป็นอย่างนั้น บริสุทธิ์เต็มทีเลย สมบัติพี่น้องทั้งหลายมาบริจาคไม่มีส่วนใดที่จะไหลออก เราเอาเข้าหมดๆ ผู้ที่มากี่ยวข้องกับการเงินการทองกับเราต้องเป็นหัวใจเดียวกับเรา เป็นอื่นไปไม่ได้ เราเอาจริงๆ ช่วยทุกอย่าง อย่างที่ว่าเราช่วยโลกเราไม่เอาอะไร เราก็ไม่เอาจริงๆ อย่างช่วยอยู่ทุกวันนี้ช่วยโลก แม้ที่สุดเวลาเราตายไปเราเขียนพินัยกรรม

เอาไว้ด้วย เวลาเราตายแล้ว ให้ตั้งคณะกรรมการขึ้นเก็บเงินที่เขามาบริจาคทานเพื่อเผาศพหลวงตาบัว เมื่อเงินบริจาคได้มามากน้อยเพียงไร ให้คณะกรรมการยกเงินจำนวนนี้ไปซื้อทองคำเข้าคลังหลวงหมด เราจะเผาด้วยไฟบอกแล้ว มีพินัยกรรมแล้วนะนี่ เราเขียนไว้เรียบร้อยแล้ว เอามาอ่านบ้าง ๆ ก็คือคำพูดของเราเองจะคัดค้านไปไหน

เราเจตนาขนาดไหน ด้วยความเมตตาต่อโลกต่อชาติไทยของเรา อะไรจึงมาแต่ะต้องไม่ได้ เช่นอย่างมาขัดมาขวางไม่ให้เอาทองคำให้หลวงตาบัวเข้าสู่คลังหลวง นี่ชิมันถึงใจแล้วนะนั่น ขาดสะบันไปเลย คนประเภทนี้มันมาจากไหนโลกไหน อยากถามว่างั้นนะ ถ้าเป็นโลกมนุษย์เรา ก็คนไทยเป็นมนุษย์ทั้งประเทศ แล้วนี่มันเป็นหมาหรือเป็นอะไร หรือเป็นยักษ์เป็นผีมาจากไหนจึงมาขวางคนไทยเราให้เสียไปหมดทั้งประเทศใช้ไม่ได้ ไม่คุ้ม ขาดสะบันไปเลยเรา ไม่เล่นด้วยจริงๆ อะไรที่ขัดธรรม คือการขัดธรรมก็คือว่าจะมาทำลายธรรม ความสงบร่มเย็นของส่วนรวมนั้นละ เราไม่เล่นด้วยเลย เอาละให้พร

บชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ